

Родна нива

жълтата далечина и пусна коня си към Мадарската крепост. Горещ вътрър духаше от към опърленото от сушата Дунавско поле. Димеше далеч нѣкжде запален вулъ и зловещ вой на кучета от време на време разбутваше тишината. Над Мадарската крепост — увѣнчала като корона челото на високитѣ скали, се виеше на витло Богъ Икушъ, комуто старитѣ българи обричаха тѣлата на мъртвитѣ си.

Подиръ хана яхаше неговиятъ пръвъ военачалникъ кавханъ Ишбулъ, съ сребърна звезда на дѣсното рамо, а следъ него идѣха деветъ велики боили. По пѣтя царската дружина настигаше стада съ овце, насметени отъ балканскитѣ овчари, коли, натоварени съ брашно, пастарма, тракийско вино въ мѣхове и цѣли кервани биволи. Тѣ пълзѣха къмъ крепостъта, кждето войницитѣ на ханъ Крума точеха мечоветѣ си, заострѣха копията си и лѣскаха тежкитѣ си щитове за новитѣ боеве.

Както припускаха, на единъ завой, изведнажъ коня на ханъ Омуртагъ трепна, стѣписа се и спрѣ. Ханътъ се наведе надолу и съзрѣ предъ позлатенитѣ конски копита една гургулица се мжи да разтвори крила, а не може.

— Защо не може да полети нагоре тая птица? — попита господарътъ на българската земя

— Защото умира отъ жажда, —

обажда се кавханъ Ишбулъ, — по цѣлата равнина нѣманито една капка вода.

Омуртагъ шибна коня си.

Когато влѣзоха въ крепостъта, която приличаше на разбутанъ мравунякъ — такова гѣмжило отъ войници бѣше — кръвта на младия ханъ закипѣ. Предъ очитѣ му се мѣрнаха високитѣ стени на Константин полъ, дворци пълни съ нечувани богатства и обсипаната съ безценни камъни ромейска царска корона. Съ разтуптѣно сърдце Омуртагъ обиколи лагера и щомъ влѣзе подъ царската шатра, надъ която се развѣваше конска опашка, той се обърна къмъ своя великъ войвода.

— Утре потегляме на бой, кавхане!

— Нека бжде тѣй, както си решилъ, господарю.

— Ще пометеме столицата на ромеитѣ.

— Ако ни удостоятъ боговетѣ съ победа, господарю!

— Но тебе не ти е драго. Видямъ въ оитѣ ти мжака. Защо си кахъренъ, кавханъ Ишбулъ?

— Господарю, като питашъ, ще ти обадя. Преди една недѣля, когато твоя баща берѣше душа на смъртния одъръ, азъ трѣгнахъ по българската земя да диря мждъръ лѣкаръ, който да донесе здраве на хана. Като ходѣхъ отъ аулъ на аулъ и разпитвахъ, де когото срещна, стигнахъ една суха долина. Тамъ намѣ-